

KULTUR

I textilens utkanter

KONST: Fasit
Fiberartsweden
Kulturens hus, Luleå. Pågår t
o m 30 mars

"Facit? Ja, face it", Maria Wahlgren. Foto: Patrik Boström

Kanske är det resterna av ett kontorslandskap, eller möjligen ett kontor som övergivits i hast, som ligger framför besökaren i utställningshallen. Här och var står små hurtsar, stolar och skåp med spår av mänsklig aktivitet. I ett skåp finns en lapp med texten: "Med anledning av att jag är uppsagd på grund av arbetsbrist kan ärendet du söker troligen hittas hos BIBO/ MVH Johnny."

Det är något tragikomiskt och ironiskt över den lilla lappen, på ett sätt som för tankarna till fotografen Lars Tunbjörks bok *Kontor*.

Och drar man ut en låda i någon hurts kan man hitta ett konstverk från någon av de 32 konstnärer som deltar i Fiberartswedens utställning *Fasit*, som är en slags installation bestående av ett flertal enskilda verk som fogats in i en större helhet.

Fiberartsweden (FAS) är ett självständigt och fristående nätverk av konstnärer som försöker att sammanlänka multimedier, installation, textil och hantverk. De har alla sin utgångspunkt i det textila materialet och FAS grundades 1998 av Saimi Kling och Veronica Nygren, som båda är professorer i textil konst. De såg textilen som en möjlighet i en utvidgad konstsituation och FAS vill genom sitt arbete visa och debattera aktuell textilbaserad konst.

Men om *Fasit* verkar vara en någorlunda homogen utställning, så är det på ytan. De 32 konstnärerna har tämligen olika sätt att närma sig utställningen på, även om man har den tredimensionella och rumsliga konsten som gemensam nämnare.

Monica Nilssons verk *Material Protectio* påminner rätt mycket om art & languagerörelsens sätt att ta sig an konsten, genom bruket av ordbokens förklaringar av

vad vi ser. Tarika Lennerbjörk, å sin sida, ägnar sig åt en slags dekonstruktion av det gyllene snittet i verket *Self reflection* genom att placera två påsar med träbitar i förhållande till varandra utifrån det gyllene snittet.

Det är alltså i någon mening konst som förhåller sig till konsthistorien och på ett eller annat sätt diskuterar eller refererar sin kontext.

Maria Wahlgrens verk *Facit? Ja, face it* framstår som utställningens nyckelverk. Minutiöst har hon broderat solens upp- och nedgångar med datumanvisningar om platsändringar på en lång vit textil som ringlar sig ner från en gammal skrivmaskin av märket Facit.

Ingenstans blir det mödosamma handverket så närvarande som här, i installationens kontext. I andra verk tycks konstnärerna vilja lämna textilens fysiska karaktär, ibland till en gräns där man måste fundera över vad textil konst är. Är det fortfarande relevant att tala om textil konst eller hantverk i Tarika Lennerbjörks verk *Self Reflection* eller Gunilla Poignant's verk *Kaffe kugg* som består av plastsckedar? Det är inte sällan konsten i Fasit rör sig i textilens utkanter, i verk där det textila materialet är långt ifrån självklart eller dominerande i verken.

Men bland de konstteoretiska frågeställningar som väcks ryms också en portion humor. Till exempel i Helena Wedins *Unplugged*. Här uppstår en absurd komik då ett par prydnadstingestår med ben dansar runt runt i ett kontorsskåp. Andra gånger, som i Anna Sjons-Nilssons verk *Kontorsrätta*, blir det närmast putslustigt och lite banalt. Det gör att jag inte blir riktigt övertygad om vad utställningen *Fasit* vill vara.

Ibland är den slutna, knappt angelägen, för att i nästa stund bli inbjudande och intressant.

Publicerad: 2008-01-30 00:00
Uppdaterad: 2008-01-30 00:00

Av Patrik Boström
Skicka e-post. 0920-36158

"Unplugged", Helena Wedin.

"Kontorsrätta", Anna Sjons-Nilsson.